

Sygn. akt II Ka 102/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

po rozpoznaniu 11.05.2018 r.

sprawy P. A.

obwinionej o wykroczenie z art. 119 §1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z 24.01.2018 r. sygn. akt II W 311/17

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uchyla punkt 2.
2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.
3. Zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Waldemar Cytrowski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Turku wyrokiem z 24.01.2018 r. uznał obwinioną P. A. za winną popełnienia wykroczenia z art. 119§1 kw i za to skazał ją na karę grzywny w kwocie 300 zł. Na podst. art. 119§4 kw orzekł wobec obwinionej obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 450 zł.

Wyrok zaskarżyła obrońca, który zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania oraz naruszenie art. 119§4 kw.

W oparciu o te zarzuty wniosła zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionej ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja jest tylko częściowo zasadna.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że obwiniona swoim zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej wykroczenia. Sąd I instancji w prawidłowo sporządzonym, a więc spełniającym wymagania z art. 82 kpw w zw. z art. 424 kpk uzasadnieniu wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Ustalona zatem przez Sąd wersja, jeżeli tylko nie opiera się na

ocenach dowolnych i jest logicznie poprawna czyni zarzut błędu w ustaleniach faktycznych bezzasadnym, natomiast uzasadnienie takiego zarzutu opiera się na ocenach dowolnych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

Świadek M. G. nie miał bowiem żadnego powodu żeby składać fałszywe zeznania. Zeznał przecież, iż za kwotę 50 zł kupił od obwinionej telefon, co mogło narazić go na odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 122 §2 kw. Tak samo byłoby także wtedy gdyby w zeznaniach potwierdził wersję obwinionej. Przesłuchiwana zresztą jako pierwsza żona świadka również zeznała, iż mąż kupił telefon od obwinionej. Obwiniona nadto wyjaśniła, iż świadek miał powiedzieć do niej „taki telefon jak mój” bądź „podobny jak mój”, a zatem nie powiedział wprost, iż to jest jego telefon. Świadek A. G. z kolei, nawet gdyby świadek M. G. wypowiedział takie słowa, nie usłyszałaby ich w panującym na dyskotecie hałasie.

Wobec fakultatywności wskazanego w art. 119§4 kw orzeczenia i okoliczności przywłaszczenia wizualnie bardzo uszkodzonego telefonu, w wyniku którego obwiniona uzyskała tylko nieznaczną korzyść, natomiast znacznie większą korzyść odniósł nabywca telefonu, orzeczenie obowiązku zapłaty równowartości przywłaszczonego mienia byłoby rażąco surowe. Dlatego Sąd uchylił punkt 2 zaskarżonego wyroku.

Wobec trudnej sytuacji materialnej obwinionej podstawę orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze stanowił art. 119 kpw w zw. z art. 624§1 kpk.

SSO Waldemar Cytrowski